

הידיעה נמסרת: איסמעיל (במרכז), אחד האנשים ה"נאמנים" בכפר, שמע כי פלאח ידוע עומד להבריח סחורה מעבר לגבול. הוא חוסר את הידיעה ל"חואגיה וולף" (שני מימין), קצין המכס האחרון.

המשמר יוצא: קבוצת שוטרים עבריים וערביים, לבושים מדים וכפיות, יוצאת בליל סופרנו כדי לשים מארב למבריחים. השוטרים מכירים כל שביל באזור הגבול — הם השתתפו בעשרות מארבים כאלה.

מקום הסתר? לפי הידיעה, יעברו המבריחים את הגבול במקום זה. חירבה זו עלולה לשמש מחבוא — להם ולסחורותיהם. השוטרים בודקים היטב את השטח לפני שהם מציבים את המארב. הזהירות משתלמת.

מאת סופרנו שרום כהן וצלמנו מקסים סלומון

עתה הוא קצין מכס באזור התיכון, אחראי למניעת הברחת סחורות מעבר לגבול המזרחי. עם חולית השוטרים שברשותו הוא מס' ייר, מארגן מארבים, מבקר, מחפש סחורות מוברחות. אין גבול לפעילותו.

כשנכנס למשרד בקשתי את רשותו להי' לות אליו אם הוא עומד לצאת לפעולה.

הוא השיב כי אמנם עמד לצאת עתה למארב, אך יוכל לקחתני רק אם אקבל רשות לכך מהמושל.

למולנו נכנס באותו רגע המושל הצבאי, רביסון מתתיהו סריקין. למשמע בקשתנו חיין, התרה בנו כי הדבר כרוך ב' מידת מה של סכנה, והרשה לנו להצטרף לחולית המארב של שוטרי המכס.

בחוץ כבר התכוננו האנשים ליציאת. הם בדקו את נשקם והמתינו לפקודת תוואה, כמה רגעים היה עלינו לחכות עד אשר מצא הצלם כפיה, כי לא רצו "לבלוט בשטח". באת לעיר — נהג בנימוסה, ובמ' קום שהכול חובשים כפיות, צריך גם הוא לענוד כפיה. כש' היה הכל מוכן, יצאנו לדרך. הלכנו בערך 3 קילומטרים, דרך שדות ומטעים, בשטח הררי. הובילנו שני פלאחים דרך שבילים צרים, במרחק מטרים אחדים מאתנו היה הגבול.

על רכס אחת הגבעות, שעליו הודקר בית גמור למחצה, נעצרנו והוצב מארב. לפי הי' דיעות שנמסרו, על המבריחים לעבור פה, לא ידוע מה יכריחו או איך יבריחו. ידוע רק שיצאו ממקום פלוני בכדי להגיע למקום פלוני.

מולנו השתרע "חוץ לארץ". בשטח ואדיות וסלעים, ובין שתי המדינות אין כל גבול ממשי, אין כל מעצור שימנע אנשים מעבור מטריטוריה אחת למשנה.

ואמנם הפך אזור זה מרכז הברחה, ומכ' ריחים הכל. זה כמעט מקצוע לאומי באזור. פרות, זהב, קפה, בדים, סוכר, טבק. אין דבר שלא כדאי להביא מעבר לגבול, כי במחיר הסחורה המוברחת יקבלו מחיר העולה סי' כמה על זה ששולם.

הכינו למעלה משעתים לבואו של המושל הצבאי. היה עלינו קודם-כל לקבל ממנו אי' שור לצלם באיזור. בפרוודור הצטופפו אנ' רחים חבושי כפיות, מחכים בסבלנות לתורם להכנס ל"מוסאעד", כדי להסדיר את עניניהם הרבים. יש הרוצה רשיון נסיעה ליפו ויש המבקש הלוואה לקנית זרעים.

בפינת החצר עמדה קבוצת שוטרים מזוינים. לפי הסמלים שעליהם הכרנו כי הם שוט' רי מכס. אתם עמד איש רחב גרם, תכול עינים וקרח במקצת, לבוש מכנסיים קצרים. על רא' שו חבש כפיה ואקדה היה ת' לוי במתניו.

התקרבותי לקבוצה בתקוה כי אוכל לשמוע מהם ספורים מרתקים. מכוון אחר התקרב אליהם אדם צנום, כשהוא מ' עיף מבטים חשדניים לכל עבר. הוא אמר משהו לאיש בעל ה' אקדה, גרמה שדבריו עוררו התענינות רבה בקבוצת השוט' רים.

החלטתי לברר את הענין, ו' גשתי אליהם בחשאי. הצנום הסביר לבעל-האקדה, שכניהו בשם "חואגיה וולף", כי הדבר צריך לקרות ליד מטע התאנים

"הם" יבואו מטול' כרם לאורך הוואדי, ואם מישהו יארב להם, ודאי יתפסם.

לא המתנתי להמשך הדברים ורצתי לתפש את מקסים סלומון, צלם המערכת, שגילה אלי בסיוור זה. בינתים שאלתי מיהו "וולף" זה, אשר אליו פנה אותו צנום בספרו המי' ענין.

חואגיה וולף, או בשמו הרשמי מר וולף גולדמן, הפך דמות אגדתית באזור זה מזמן. משך שנים רבות היה המוכתר של כפר יונה ואין אחד בכפרי המשולש השכנים שלא ה' כירו.

בימי הקרבות נכנס חואגיה וולף לאחד הכ' פרים הערביים, לאחר פעולה באיזור, ודרש שימסרו לו אי' גוית אחד ההרוגים. איש מתו' שבי הכפר לא העז לפגוע בו, חלף חזר כשעל שכמו גוית ההרוג.

מקסים סלומון